

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 20. Translatio Episcoporum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII. A.C. 1199.
 sacrum Chrisma petebant, eosque Or-
 dinationis causa adibant.

Sententiam cunctis bona fide exe-
 quentibus, exinde Ecclesia Dolensis cum
 omnibus aliis Britanniae Ecclesiis Cathe-
 dralibus Turonensi subdita fuit.

§. XX.

Translatio Episcoporum.

Modico abhinc tempore Innocentius
 Papa eidem Archiepiscopo Turo-
 nensi succensuerat. Cujus rei hæc erat
Gest. Innoc. occasio. Guilielmus *de Chemillé* coopta-
 tus fuerat Episcopus Abrincensis, & ele-
 ctio ab Archiepiscopo Rotomagensi Me-
 tropolita suo confirmata. Quin etiam
 hanc Ecclesiam aliquamdiu administra-
 verat, etsi necdum esset ordinatus. Tum
 vero Archiepiscopus Turonensis Gui-
 lielmum ad Ecclesiam Andegavensem
 translatum ordinavit, præterita Summi
 Pontificis auctoritate.

Id factum Innocentio minime proba-
 batur; quare ad Henricum *de Sulli*, Ar-
 chiepiscopum Bituricensem, Episcopi
 Parisiensis fratrem, Epistolam dedit, cu-
 jus summa hæc fuit: *Patres nostri, J.E-
 su Christi Institutum sequentes, Causas
 majores sacrae Sedi reservarunt, quales
 sunt, si Episcopus abdicet Episcopatum,
 aut a Sede sua ad aliam transferatur.*
 Patres

Patres, quorum auctoritatem afferre Innocentius Papa se putat, sunt Evaristus, Callistus & Pelagius II. Pontifices, quorum nomina præferunt confictæ illæ Decretales, quæ jura ista S. Sedi tribuunt, a Gratiano in Decretum suum relatæ. Tum Papa prosequitur: *Ne igitur ista molitio impunita abeat, aliisque talia audendi exemplum præbeat, præcipimus tibi; postquam rei veritatem satis exploratam habebis, Archiepiscopum Turonensem a Jure confirmandi & consecrandi Episcopos, Guilielmum* vero* ab omni Episcopali officio suspende, donec aliud de iis decreverimus. In illud etiam inquire, an Archiepiscopus Rotomagensis ei licentiam concesserit, Sedem Abrincensem dimittendi; quod si factum sit, eandem ei pœnam Canonica ac Archiepiscopo Turonensi injunge. Sicut enim aliorum Jura conservamus, ita etiam nostra violari non patimur, cum ordo Caritatis exigat, ut, post Deum, nos primum & deinde proximum diligamus.*

Ut huic mandato majorem auctoritatem conciliaret Innocentius, in ista Epistola refert, quæ in alia scripserit Patriarchæ Antiocheno, qui Archiepiscopum electum Apamiensem ad Episcopatum Tripolitanum transtulerat, sicque sum Dignitate Archiepiscopali exuerat,

Nn 3 quam-

Sæcul. XII.

A. C. 1199.

7. q. 1. c. 11.

ex Evar.

ep. 2. c. 29. ex

Callisti. ep. 2.

Pelag. II.

ep. 2.

de Chemillé

1. ep. 50.

Sæcul. XII. A.C. 1199. ep. 51. quamvis jam ejusdem Dignitatis potestate annexa usus cujusdam Episcopi Electionem confirmasset. Nempe Innocentius Papa Patriarcham a potestate confirmandi Episcopos, & Episcopum, ut dicebatur, Tripolitanum ab omni officio Sacerdotali suspendit.

ep. 447. Archiepiscopus Bituricensis Papæ mandata strenue executus, Archiepiscopum Turonensem suspendit, qui, Nunciis Romam missis, veniam a Papa rogavit, confessus se errasse non improbitate sed simplicitate animi, & quod evidens Ecclesiæ Andegavensis emolumentum hanc Translationem expoposcerit. Haud ægre flecti se passus est Innocentius, datisque ad Archiepiscopum Bituricensem literis, eum tam Archiepiscopum Turonensem quam Rotomagensem a suspensione absolvere jussit. Hæc ex Epistola Innocentii die tertia Decembris anno millesimo centesimo nonagesimo octavo data cognoscimus.

ep. 532. In alia autem vigesima prima Januarii anni sequentis Papa manifestat; memorandum Guilielmum Romam venisse, & errati veniam humiliter a se petiisse. Ceterum Ecclesiam quoque Andegavensem, datis ad se literis, affirmasse, omnes Canonicos in suo proposito perseverare, nec de alio Episcopo eligendo posse consentire. Itaque Papa indulgere statuit, Guiliel.

Guilielmi vinculum cum Ecclesia Abrin- Sæcul. XII.
censi solvit, eumque Andegavum trans- A. C. 1199.
tulit.

Sub idem tempus alia Translatio contigit, ex qua gravior secuta est perturbatio. Conradus Episcopus Hildesheimensis, Aulæ Cæsareæ Cancellarius, vir generis nobilitate, opibus, potentia clarus, acer ingenio, & solertiæ singularis, effecit, ut ad Ecclesiam Herbipolensem, Hildesheimensi multo pinguiorem, transferretur, præterita Innocentii Papæ auctoritate, dicens, licentiam sibi datam esse a Cœlestino, Innocentii Antecessore, qua ad altiorem Dignitatem, si offerretur, posset ascendere. Inuo- Res Ecclesiæ
centius Papa de hac Translatione non in Germania.
solum per aliorum, sed etiam per ipsius Conradi, qui se Episcopum Herbipolensem dicebat, epistolas certior factus, missis mandatis districtè præcepit; ab hujus Ecclesiæ regimine sub pœna excommunicatiōis abstineret. Populo prohibuit Clericisque, ne ei obedirent, & Canonicos ad hunc solummodo actum jure eligendi, sub pœna Nullitatis, privavit. Nec istud satis Pontifici visum; sed etiam Conradum vetuit ad Ecclesiam Hildesheimensem redire, quod Canones statuerent, Episcopum, qui Sedem suam reliquisset, ut ad majorem transiret, merito suo utraque privandum esse.

Gest. n. 44.

1. ep. 335.

Nn 4

Ita-

Sæcul. XII. Itaque Innocentius Episcopo Bamber-
A.C. 1199. genfi mandat; nisi Conradus ceterique
 intra dierum viginti spatium obedirent,
 eos per totum Germaniæ Regnum ex-
 communicatos denunciaret, atque hanc
 Censuræ Ecclesiasticæ sententiam omni-
 bus diebus Dominicis, pulsatis campa-
 nis, & accensis rursusque suppressis ce-
 reis promulgari juberet. Eadem man-
 data Pontifex ad Archiepiscopos Colo-
 niensem, Magdeburgensem, Salisbur-
 gensem, eorumque Suffraganeos misit.
 Hæ literæ vigesima prima Augusti an-
 no millesimo centesimo nonagesimo octa-
 vo datæ.

n. ep. 574. Querebatur Conradus, se nec audi-
 tum nec convictum a Papa fuisse damna-
 tum; cui Papa respondit, ubi delictum
 publicum esset & manifestum non re-
 quiri Judicii ordinem. Non paruit
 Conradus, sed post Pontificis Decretum
 non nulla beneficia in Diocesi Herbipo-
 lensi clientibus suis contulit, & quamvis
 Papa jubente alius Episcopus Hildeshei-
 mii electus fuisset, ipse tamen sibi ipsi
 hujus Ecclesiæ Titulum tribuere non de-
 sinit. Quare Papa Conradum Romæ in
 Festo S. Petri die vigesima nona Junii
 anno millesimo centesimo nonagesimo
 nono inter Missæ solemnias, ipsius Lega-
 tis præsentibus, Excommunicatum de-
 nunciavit. Tum comperto, quod com-
 plures

plures Clerici atque ipse Advocatus Ecclesie Hildesheimensis mandatis suis re-
 fractarii Electionem alterius Episcopi suo jussu peractam rejicerent, Conradum
 ut antea Episcopum venerarentur, & ad percipiendos fructus hujus Ecclesie vim
 adhiberent, datis literis, Episcopum Paderbornensem jussit eos excommunicationis vinculo ligatos promulgare, eorum
 ditiones Interdicto Ecclesiastico constringere, & alienationes, a Conrado, præsertim postquam Sedem Herbipolensem
 invalisset, factas, nullius roboris esse declarare. Hæc Epistola secunda die Februarii anno millesimo ducentesimo data.

Eodem rigore Innocentius Papa usus est in Eberhardum Episcopum Brixinensem*, qui cum Archiepiscopus Salisburgensis electus fuisset, eam Dignitatem, inconsulto Summo Pontifice, ac-
 ceptaverat. Papa Electionem nullam pronunciavit, Præsulem Brixinum redire jussit, & Wernerum Episcopum Gurcensem, quem Eberhardus, Archiepiscopali potestate usus, ordinaverat, deposuit. Eberhardus exemplum Conradi metuens morem celeriter gessit, & cum secundo electus fuisset, consentire non ausus, cum suis Electoribus Papam adiit, ac dispensationem impetravit.

Sæcul. XII.
 A. C. 1199.

* Brixen

Gest. n. 45.
 Bucel.

Germa. Sas.
 parte 1.

Nn 5

In

Sæcul. XII.

A.C. 1199.

In his omnibus causis Innocentii Pape præcipua cura non fuisse videtur, Translationes Episcoporum, ab antiquis Canonicis Constitutionibus tam districte prohibitas, impedire, cum eas rogatus facile concederet.

Sed eo zelus ipsius commovebatur, quod per translationes injuriam sacrae Sedi, si absque ejus auctoritate fierent, inferri crederet.

§. XXI.

Causa Ecclesiarum Bracarensis & Compostellensis.

Simul ac Innocentius Papa causam Ecclesiarum Dolensis & Turonensis componebat, etiam litem a multis annis in Hispania inter Archiepiscopos Bracarensem & Compostellensem exortam definivit, de septem Ecclesiis, in quas se Jure Metropolitico gaudere dicebant, nempe in Episcopatus Conimbricensem, Lamecensem, Viseensem, Igæditanensem, Ulissiponensem, Eboranum, & Sertinensem. Porro hujus controversiæ occasio fuerat, quod Callistus Papa II. circa annum millesimum centesimum vigesimum tertium Compostellensem Ecclesiam ad Dignitatem Metropolitanam evexerit; nam in hanc urbem prærogativam antiquæ urbis Emeritæ, olim totius

Gest. Innoc.
c. 42.

Sup. lib.
LXVII.
§. 36.